

40. Míle 10. - 12. 06. 2022

Jednoho krásného pátečního dopoledne jsme se jako vždy sešli na vlak. nádraží. Všichni se dostavili a po úvodním sečtení šli naši zkušenější ojtřící poprvé koupit jízdenky na vlastní pěst. Zvládli to téměř všechny a my jsme se pomocí vlaku přesunuli do Bateloa, kde jsme přestupili na autobus a s ním dojeli až do Pánských Dubenek.

Na srub ukrytý nedaleko vesnice jsme došli akorát před večeří. Rozdělili jsme se do družinek. Jedna dělala večeří, přičemž se někteří naučili i krájet cibuli. :) A druhá skupinka nám sice nasbírala dřevo, ale oheň se jim rozhořet nepodařilo (kvůli Káje a absenci sirek:)). Ale pak už jo. A tak jsme si sedli k ohni a dali si báječnou večeří - chleba s rybí pomazánkou. Ti, kteří neměli rádi ryby, se je konzumovat naučili.

U ohně nám hlavně Fanda začal vyprávět strašidelné příběhy. A ti starší a zkušenější, okamžitě vystrašili svými příběhy o hřbitově ty nejmenší. Bojím, bojím....

Děti šli poté na kutě pod své přístřešky, které jsme si předtím postavili a tak někteří poprvé spali pod širákem.

Ranní ptáčata se probudila kolem půl sedmé a společně s ostatními šli asi v osm polít nevyspalé ojtřičky. Někteří z nich se při útěku před dětmi plnými energie zatoulali. A proto museli po pozdním příchodu na nástup udělat 48 dřepů.

Následně jsme nachystali snídani, spáchali hygienu a sedli si u vyhaslého ohniště a poslechli si plán dne. Nachystali jsme si do do dvojic a trojic batůžky, dostatek pití, jídla a dobrůtky měl u sebe raději Šali a vydali se zdolat Javořici.

Po cestě jsme se zastavili v nově postaveném srubu Dušánkových známosti. No kráááá...taky chceme jednu takový :)

Také jsme samozřejmě zastavili u rybníka jménem Zhejral. Téměř všichni jsme se ponořili do osvěžující vody. Ti největší odvážlivci se odhodlali ke společnému skoku z mola. A pak už se skákaly šipky i placáky a pořádně jsme se vyčvachtali. Taky nastal čas na svačinku, aby se doplnily síly před vrcholem.

Osvěžení jsme se vydali hustým, tmavým, vykáčeným lesem k vrcholu. Konečně jsme stanuli pod vysílačem. JAVOŘICE DOBYTA!!

Cesta zpět vedla přes dolní Horní Pole, močál, bažiny, pole, les... a dubenský lom, z kterého odvážela oranžová tatra, co nezná brtara, oblázek.

Zpátky na srub jsme přišli akorát na večeří. Ale ještě před tím byla potřeba doplnit zásoba pitné vody, pro kterou se vyrazilo do vsi. Pak jeden tým vařil večeří a druhý šel hrát fotbal, aneb spravedlivé dělení :)

Po večeří většina přítomných dostala za úkol dozvědět se číslo domů v Pánských Dubenkách a ti, kteří nemohli slíbit, slíbili. A ti, co tam byli, tak ví....., ale nepoví.

Do hluboké noci se u ohně hrálo na kytaru. V neděli ráno jsme se ocitli v časovém skluzu. Rychle jsme se sbalili, nasnídali a poklidili.

Na vlak jsme to měli asi tak 5 km a cestu jsme urazili v pohodě. Vlak měl jenom krátké zpoždění a tak na nás naši rodiče nemuseli čekat o moc dlouho než bylo v plánu. A hurá domů na oběd a do vany!

Celkem jsme nachodili cca 30km a všichni do bez remcání ušli. Někteří tedy nemluvili, ale šli. Takže super !!!

Ahoóój příště! Ojtřiči.